

Όποιος φτιάχνει το «πρόβλημα»

βρίσκει και τις λύσεις

Βαγόνια τρένων που ανατινάζονται σε ώρα αιχμής (Μαδρίτη 2004)! Παρανοϊκοί τρομοκράτες που πυροβολούν στο σωρό μέσα σε συναυλίες (Παρίσι 2015)! Φορτηγά που ορμούν πάνω στο αμέριμνο πλήθος (Βερολίνο 2016)!

Η μαζική πρόκληση τρόμου στον πληθυσμό υπήρξε ένα αστυνομικοπολιτικό εγχείρημα τεράστιου βεληνεκούς και φιλοδοξίας. Ο μύθος του ισλαμιστή τρομοκράτη εξοικείωσε επί είκοσι χρόνια τις καπιταλιστικές κοινωνίες με την ιδέα ότι πίσω από τις τυφλές, μαζικές δολοφονίες αμάχων δεν βρίσκονται τα κράτη κι οι μυστικές τους υπηρεσίες, αλλά «φανατικοί» 19χρονοι!

Κι όμως, η διαχείριση της «παρανοϊκής ισλαμικής τρομοκρατίας» υπήρξε απολύτως λογική. Για παράδειγμα: Κυνηγώντας «ισλαμιστές τρομοκράτες» στο εξωτερικό τους, τα κράτη ενεπλάκησαν στον παγκόσμιο πόλεμο στο μέτωπο του Ιράκ (2003) και της Συρίας (2011). Κυνηγώντας «ισλαμιστές τρομοκράτες» στο εσωτερικό τους τα κράτη επανοργάνωσαν τη δημόσια τάξη και τις ιδεολογίες της.

Οργανώνοντας το θέαμα της τυφλής τρομοκρατίας, οι κρατικοί μηχανισμοί μετέτρεψαν τον πληθυσμό τους σε φοβισμένη αγέλη κι έσπευσαν να του προσφέρουν προστασία. Επισείοντας το φόβο του Θανάτου κατέστρωσαν νομοθεσίες έκτακτης ανάγκης: κατέβασαν το στρατό στο δρόμο, επέβαλαν απαγόρευση κυκλοφορίας, πάγωσαν την οικονομική ζωή, υποτίμησαν το μουσουλμανικό προλεταριάτο, αποδεικνύοντας τελικά πως οι συνταγματικές εγγυήσεις είναι μια μάσκα που φοριέται «όταν τα πράγματα πηγαίνουν ομαλά». Μπροστά στον «έκτακτο κίνδυνο» η φοβερή και τρομερή ελευθερία της έκφρασης, έγινε η ελευθερία να εκφράζουν όλοι την ίδια γνώμη. Η κρατική μονοφωνία επισφράγισε τη μετατροπή του καλωδιωμένου Ατόμου σε υπάκουο Πλήθος.

Η σύγχυση κι ο φόβος έστρωσαν το έδαφος για την κρατικοποίηση της σκέψης και των συναισθημάτων. Οι τεχνικές που δοκιμάστηκαν «για λίγο» απέναντι στην «ισλαμική τρομοκρατία» έχουν γίνει πια μόνιμο καθεστώς. Η πηγή του κινδύνου δεν έχει σημασία – σημασία έχει να βασιλεύει ο Τρόμος. Τα κράτη οργανώνουν την ταξική βία με κάθε τρόπο. Χτες ήταν ο «ισλαμιστής τρομοκράτης». Σήμερα είναι ο «ιός». Αύριο θα είναι η «κλιματική αλλαγή».

Κι αλίμονο σε όποιον δε μπορεί να ξεχωρίσει ότι το αληθινό είναι μια στιγμή του ψεύτικου.

